

fordeler og benytter det efter sin Skjønsomhed og gjør Rede derfor. § 53 kan saaledes aldeles ikke her bringes til Anvendelse.

Spvad § 12 angaaer, forekommer dens Ordspøining mig klar; det falder ganske af sig selv, at alle Undtagelser falde bort i Krigstid, idet Udsættelsen ikke er givet Nogen som en Ret, men kun som en Indrømmelse og under Forudsætning af Fredstid. Det hedder nemlig saaledes: „Om Udsættelse med Sessionsbehandling efter Begjæring. I Fredstid kan Enhver, i den sædvanlige Udskrivningsalder, naar han for Sessionen derom fremsætter eller lader fremsætte Begjæring, erholde Udsættelse osv.“ Den kan altsaa ogsaa nægtes, og Nægtelse med Hensyn til Krigstid indeholdes i selve Ordene. I Krigstid er Enhver tjenstpligtig, da kan han ikke faae Udsættelse, og altsaa er Indrømmelsen kun givet under den Forudsætning, at den, naar det Dødsfald kommer, da man ikke tør give Udsættelse, maa høre op; thi Sessionen kan ikke give Mere, end den har Berettigelse til, og den er ikke berettiget til at give Udsættelse i Krigstid altsaa heller ikke før Krigstid. Anderledes har Loven heller ikke været forstaaet, og den er efter min Formening saa klar og bestemt i den Henseende, at der ikke burde være nogen Tvivl derom. Jeg holder mig overbeviist om, at naar man lægger Mærke til, at det kun er en „Begjæring“, der kan fremsættes, at man ikke kan sige: „Jeg vil“, at det kun er en Udsættelse, der gives, og kun af en Myndighed, som ikke kan give den i Krigstid, vil man indsee, at Udsættelsen heller ikke kan være givet saaledes, at den udstrækker sig udover Fredstid, men hører op med Krigstidens Indtræden. — Spvad Endringsforslaget selv angaaer, da vil jeg ikke indlade mig paa at retfærdiggjøre det; det vil uden Tvivl selve Forslagsstilleren gjøre, men jeg troer, at det er rigtigere, om det ærede Medlem tager sit Forslag tilbage med den fulde Beviisthed, at Ministeren under denne Lov ikke kan opretholde nogen Fritagelse, eftersom der ikke gives en eneste Fritagelse, der kan udstrækkes udover Fredstid. — Jeg kommer endnu bestemt tilbage paa, at der savnes en offentlig positiv Udtalelse af, at nu er Krigen indtrædt, og nu ere alle de Rettigheder overtagne af

Statsmagten, som i Krigstid ere nødvendige for den; en saadan indirekte Erklæring som den, der ligger i et Lovforslag, vi her behandle, har ingen positiv Gyldighed udenfor dette Lovforslag.

L. C. Larsen: I Anledning af den formelle Bemærkning, den høitærede Minister har gjort ved Endringsforslaget, skal jeg naturligtvis være meget villig til at forandre det, hvis det behøves, men dette forekommer mig dog ikke. Det skulde da nærmest være Ordet „egen“, som den høitærede Minister rettede sine Bemærkninger imod, thi Lovens § 12 overskrives jo: „Om Udsættelse med Sessionsbehandling efter Begjæring“, og det er disse Ord, her ere benyttede. — Med Hensyn til Personer, der have Søfartsbog, siges der, at de behandles, som om de havde begjæret Udsættelse, og altsaa vil Endringsforslaget, forsaavidt det er nødvendigt, ogsaa omfatte dem. Jeg veed heller ikke rettere, end at „efter egen Begjæring“ er et teknisk Udtryk, som er foreskrevet at skulle benyttes i Søfarts-Kullerne som en Vedtegning ved Personer, der have fremsat en saadan Begjæring. — Derimod maa jeg vedblivende være enig med den høitærede Justitsminister i, at den paagjældende Lov ikke kan fortolkes anderledes, end jeg har fortolket den, og jeg troer, at hvis den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Æscherning) virkelig vil understøtte denne Sag, hvori han er enig med mig, bør han stemme for Endringsforslaget, thi hans Fortolkningsgrunde ville neppe kunne gjøre sig gjældende ligeoverfor de Regler, der i Almindelighed følges overfor Loven. — Forsaavidt den høitærede Justitsminister har fundet, at Endringsforslaget er meget ubilligt, vil jeg med den ærede Formands Tilladelse oplæse et Par Ord, der ere fremførte i den grundlovgivende Rigsforsamling. Det vil nemlig erindres, at § 12 i Børnepligtsloven af 2den Marts 1861 er ligelydende med en Paragraf i den ældre Børnepligtslov, og en Mand, der stod i stor Anseelse, og hvis Død vi meget beklage, yttrede derom følgende, efterat han havde udlæst, at han fandt Ordene tvivlsomme: „Jeg indseer jo vel, at det kunde medføre nogen Haardhed